

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

XIV. évf. 3. szám

Nagyböjt

Nagyböjt kezdetén érdemes elgondolkodnunk azon, hogy mit jelent számunkra a böjt? Önmegtagadást, önuralmat, vágyaink visszafogását, vagy van a böjtnek valami mélyebb, lelki és közösségi célja?

Ha a Szentírást olvassuk, egy érdekes jelenséget fedezhetünk fel. Azok az emberek, akik Istennel találkozni akartak, a találkozás előtt nagyon sokszor böjtöltek. Néhány példa erre: Az Ószövetségben például Mózes 40 napig böjtölt a Sínai hegyen, mielőtt találkozott az Úrral, és a törvényt megkapta. Dániel próféta 3 napig böjtölt, azért hogy az Istentől magyarázatot kapjon az álmára, és annak üzenetét továbbadja. Ha az Újszövetséget nézzük, abban is sok példát találhatunk a böjt-re. Lukács evangélista szerint Anna próféta asszony böjtölt, mielőtt felismerte Isten küldöttét, és szinoptikus evangéliumokból azt is tudjuk, hogy maga Jézus is böjtölt, amikor megkezdte messiási működését. Miért böjtöltek ezek az emberek és miért böjtölt Jézus? Nem azért, hogy sanyargassák önmagukat, hanem azért, hogy *érzékenyebbé váljanak Isten szavának befogadására.*

Az ember tapasztalata ugyanis az, hogy ha böjtöl, tehát ha kevesebbet eszik, kevesebbet beszél, megválogatja azt, hogy mire figyel oda, érzékenyebbé válik a mélyebb dolgokra. Jobban oda tud figyelni Isten szavára, és jobban oda tud figyelni az emberek gondjaira is. Ha azonban állandóan teleeszi magát, ha állandóan beszél, ha állandó zajban él, ezekre a néha nem harsány, de nagyon fontos jelzésekre már nem tud odafigyelni. Az is mondhatnánk, hogy a böjt a szív látását, hallását érzékenyebbé teszi. A böjtnek a lényege tehát nem az önsanyargatás, hanem szívünknek az érzékenyebbé tétele Isten és környezetünk szavára, jelzéseire.

Érdekes odafigyelni arra, hogy mit mond a böjt közösségi hatásáról, elsősorban a békéről Nagy Szent Baszileosz, az első szerzetesrend megalapítója:

„Ha a népek, amikor vitás kérdéseiket rendezik, elfogadják a böjt tanácsát, többé semmi nem akadályozhatná meg, hogy tökéletes béke uralkodjék a világon; a

népek nem kelnének föl többé egymás ellen, a hadseregek sem szabadlnák egymást. Nem leselkednének útonálló a félreeső utakon, a városokban nem volna többé jelentgetés, és a tengeren nem lennének kalózok. Ha egész életünket a böjt szabályozná, nem volna ennyi nyögés és sóhajtozás. A böjt mindenkit megtanítana arra, hogy hagyjon föl a pénz és a fölösleges dolgok szeretetével – és általában az ellenségeskedésre való hajlammal.”

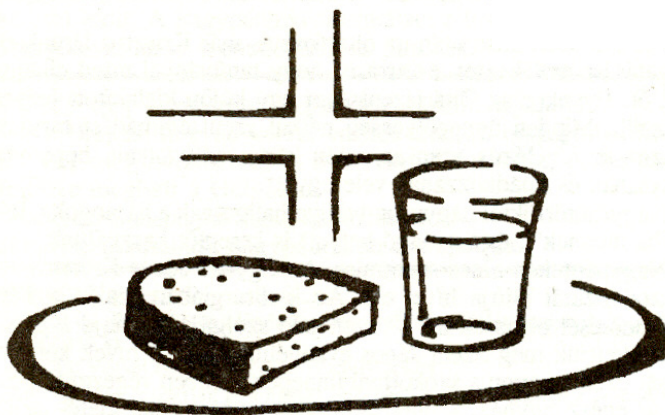
Mit üzen számunkra a görög egyházatya? A böjt valóban a közösség javát szolgálja? A böjtölés közben valóban jobban odafigyelünk egymásra? Fölfedezzük azt, hogy a másiknak milyen gondja és problémája van? Képesek vagyunk arra, hogy odamenjünk a másikhoz, és bocsánatot kérjünk tőle? Böjtölés közben legyőzzük-e elítélteinket? A böjtölés közben adakozóbbak vagyunk másokkal? Összefoglalva: A böjt, gazdagodásunkat, és a közösségeink gazdagodását szolgálja?

Sajnos, sokszor úgy böjtölünk, hogy nem válik a javunkra. Nem eszünk és ingerültté válunk, másokat megsértünk. Nem leszünk tőle gazdagabbak. Alig várjuk, hogy befejeződjön, és szaladunk a jégszekrényhez, hogy ki-

vegyünk belőle valamit. Az egyik ismerősöm mesélte, hogy tavaly megvárta, hogy éjfél ütson az óra, gyorsan evett valami finomat. Akkor megkönnyebbült. Vagy úgy végzünk önmegtagadásokat, hogy abból sportot csinálunk, vagy úgy, hogy mások előtt kérkedünk. Ahogy a farizeusok tették az evangélium szerint. Nem vált a javunkra. Gőgösök lettek és a nép is elfordult tőlük. Nem is kapnak érte jutalmat a Mennyei Atyától.

Ezek a tapasztalatok arra figyelmeztetnek minket, hogy úgy böjtöljünk, hogy ne önmagunkra, éhségünkre, hanem Istenre és egymásra figyeljünk. Mélyüljön el az imaéletünk, mélyüljenek el emberi kapcsolataink. A nagyböjt valóban a lelki gazdagodásunkat szolgálja.

Ferenc atya

IGE-IDŐ

„...letaszították a nagy sárkányt, az őskígyót, akit ördögnek és sátnak hívnak, aki elcsábítja az egész világot.” (Jel 12, 9)

Kedves testvérek!

Nagybőjtben járunk, eljött a bűnbánattartás ideje. Ehhez az is szükséges, hogy felvegyük a harcot azzal, aki a bennünk lévő rosszra hajló természetet kihasználva, bűnre csábít minket: a sátnal.

Hisszük-e, hogy ő személy, aki vesztünkre tör, és üdvösségünk ellen dolgozik? Felismerjük-e munkálkodását a mindennapokban? Szembefordulunk-e vele, s tevékenységével? Vannak-e fegyvereink ellene és démonai ellen? Hisszük-e, hogy győzedelmeskedhetünk fölöttük?

Két fontos dolgot feltétlenül tudunk róla a Szentírásból: hogy gyilkos kezdettől fogva, és hogy a hazugság atyja. Ebből következik, hogy gyilkos gondolatainkat ő sugallja, másoknak ártani akaró szándékaink mögött ő húzódik meg, a tartós harag, düh és lázadás háttérben is őt sejtethetjük. Kicsi és nagy hazugságainkat ő sarkallja, előszeretettel téveszt meg. A nincs rá szükség, senki sem szeret, semmire sem vagyok jó típusú gondolatoknak ő a szülőatyja; célja mindezzel az, hogy eltávolodjunk a minket szerető, a rólunk gondoskodó és feladattal a világba küldő Istentől. Érezted-e már, hogy minden remény elveszett, hogy Isten nem segít? Érezted-e már, hogy teljesen egyedül vagy, Isten is elhagyott? Tapasztaltad-e már, hogy minden olyan üres, semmi sem érdekel, és Isten szörnyen távol van?

Ezekkel az érzésekkel megküzdeni, bűnünket elhagyni, az ördögöt és hadseregét legyőzni csak Jézussal együtt vagyunk képesek. Az Ő megváltó kereszthalála és feltámadása a biztosíték arra, hogy aki Vele tart, megmenekül a végső haláltól. Kísértések idején ketőzzük meg imáinkat, s nagy bizalommal forduljunk Hozzá akkor is, ha nem tapasztaljuk (rögtön) a segítségét. Az imádság és a böjt együtt, segítenek megmaradnunk az Istenhez való hűségben. Minél nagyobb a kísértés, fűzzük annál szorosabbra kapcsolatainkat Istennel: rendszeres szentgyónás és gyakori szentáldozás hathatós fegyverek a sátnal ellen.

Testvérek, az idej nagybőjt legyen nagy csaták és még nagyobb diadalok ideje számunkra, hogy a Húsvét igazi örömnappal lehessen mindnyájunknak!

Jüling Erika

Egy apró liturgikus gesztus margójára

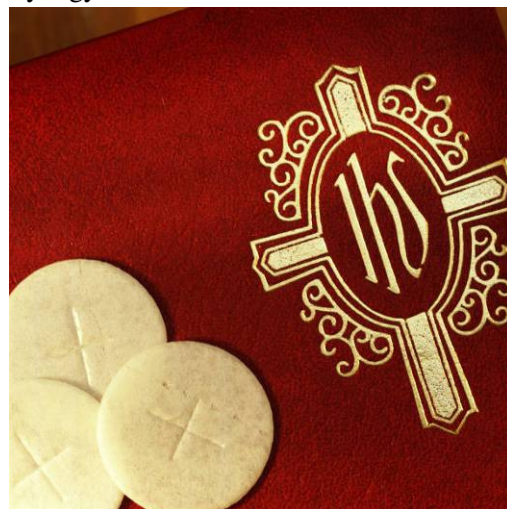
Bizonyára sokan, főleg a rendszeres, esetleg napi szentmise látogatók, már felfigyeltek arra, hogy a szentmisében az Isten Báránya ének alatt, amikor a pap megtöri Krisztus Eucharisztikus Testét, akkor egy kis darab Szentostyát a Szent Vérbe ejt. Érdekes és lelki szempontból is gyümölcsöző lehet megvizsgálni ennek a liturgikus tettek, gesztusnak a mélyebb értelmét.

Az ógyház gyakorlata különösen Rómában ismerte a stációs templomok hagyományát, ami azt jelentette, hogy a város püspöke, aki Rómában a pápa, mindig a város egy másik templomában ünnepelte a vasárnapi szentmisét, így az egyes templomok az ő állomáshelyeivé, stációivá váltak vasárnaponként. Az egyes városok keresztényei egy kiválasztott templomban, az úgynevezett *statio urbis*ban gyülekeznek az egyetlen közös istentiszteletre (még az V. században is). A hívők létszámának növekedése azonban mind inkább szükségessé tette a helyi egyházon belül az ún. *titulusok* felállítását, amelyek kisebb területek bazilikáit jelentették. Hiszen egy város összes hívője már nem tudott egy stációs templomban a püspök vezetésével ünnepelni, hanem a papság vezetésével kisebb templomokban, párhuzamosan gyűlt össze a liturgikus ünnepre. Ez a sokszínűség - hisz a titulusoknak már sokszor saját liturgiájuk volt - a helyi egyházakban fokozott éberséget követelt a részegyház fejtől, vagyis a püspöktől az egység előmozdításának és jelzésének érdekében. A megváltozott helyzetben tehát megnőtt a püspök felelőssége saját részegyháza egységének megőrzéséért, hiszen már nem ünnepelt együtt személyesen az egész helyi egyházzal.

Ezekben az években alakult ki, hogy a püspök a saját maga által konsekrált Kenyérből küldött egy részt (*fermentum*) a titulusokba, ahol a terület hívei kisebb csoportokban ünnepeltek. Ezzel jelezte és fejezte ki az egységet és a velük fenntartott közösséget, emlékeztetve Szent Pál apostol szavaira: „Mert egy kenyér és egy Test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk.” (1.Kor 10,17)

Jóllehet ma már a püspökök nem küldenek részt az egyes közösségeknek a saját maguk által átváltoztatott Szent Testből, a fermentum ezen szokása egy gesztusban mégis fennmaradt a mai liturgiában is. Így amikor a pap az Agnus Dei ének alatt egy kis darab Ostyát ejt csendesen a kehelybe, akkor ezzel a szelíd gesztussal is emlékeztet arra, hogy milyen fontos az egység az egyházban. Figyelmeztet ez a jel arra, hogy mindig figyelniünk kell a püspök szavára, és ugyanakkor egységben kell lenniünk az egyetemes egyház fejével, a római pápával is. Ez a krisztushívők mindennapi életében nem jelent nagy feladatot, inkább egy alapvető hozzáállást: a nagy egyházzal való egységet őrizve megvalósul a mi kisebb közösségeinkben is ez az egység azért, mert magával a Fővel, Krisztussal keressük a közösséget a látható egyházon keresztül. Hiszem és tapasztalom, hogy idővel az egység munkásai a saját szívükben is megérik majd, hogy mit jelent a belső széttagoltságtól való szabadság...

László atya

A Családról – figyelés egyházközségünk gyermekeire

Az utóbbi években a lelki-erkölcsi értékrend lepusztulásának folyamata sajnos felgyorsult. Emiatt a keresztény egyházak és egyes komoly világi szervezetek arra a következtetésre jutottak, hogy ennek a lepusztulásnak megállítása és az értékek átmentése már csak a családi közösségekben lehetséges. De melyik család közösségében? Ne áltassuk magunkat, sajnos a keresztény családoknál is egyre több a probléma. Csak egyet belőlük: egyházi iskola egyik osztályfőnöki óráján nem kívánatos téma lett az apa, mint a család példamutató tekintélye, feje és szerető gondoskodója, mert több kamaszkorú vagy bakfis tanulót érzékenyen érintett volna a kérdés az elvált szülők miatt... (még jobbik eset, hogy a tanuló egyházi iskolába jár!)

Most ne foglalkozzunk a család gyengülésének, válságának társadalmi okaival, összpontosítsunk a tőlünk közvetlenebbül függő magatartásbeli, vagy lelki okokra, amelyek akadályozzák, vagy segítik az értékmentő család felépítését és fenntartását.

A gondolatok nem tőlem származnak, hanem Jelenits István piarista tanártól, professzortól, akit már ismerhetünk az újlaki, adventi előadásából. Bár Ő már évekkkel ezelőtt és nem közvetlenül a családdal kapcsolatban fogalmazta meg ezeket a felismeréseket.

Türelem. Már Petőfi, saját korának modern embere is így fogalmazott (igaz, ki is kapott érte Arany Jánostól), hogy számára gyöngeségnek látszik a türelem, valóban a birkák és szamarak erényének. Türelmetlen korban élünk, az idegesség szinte kötelező, a kapkodás: modor lett. A türelem nemcsak eltűnt életünkéből, hanem hitelét is veszti előttünk. Miért? Talán, mert elkényeztettek a gépek, amelyek többnyire valóban gyorsan és pontosan szolgálnak ki minket naponta, és ha mégis elromlanak, könny nélkül viselik szitkainkat, akár gorbomba ökölcspásainkat. (Ebből azért az is kiderül, hogy Jelenits tanár úr nem mérnökember, perze azért igaza van...) Az evangéliumi türelem viszont nem idegrendszer és életforma kérdése, hanem választott program, félig hódítás, félig ajándék, vagyis erény. Azért ne feledjük: Jézus is a türelmesség mesterségét ismerő halászokat választott tanítványokként és nem félig idegbajos értelmiségieket! – Türelmesek tudunk lenni mi is a családjunkban?

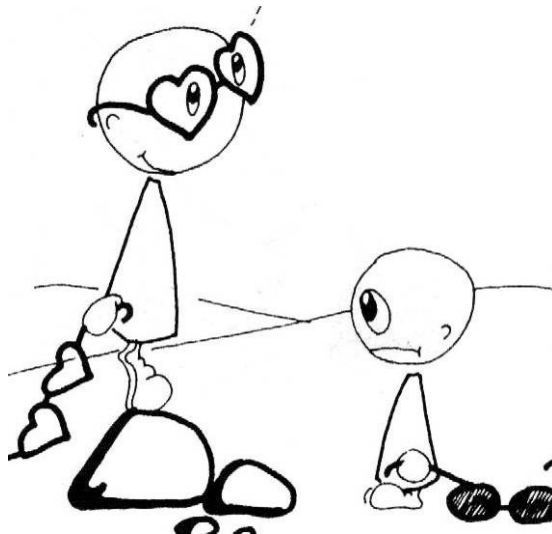
Megbocsátás. Megbocsátani többféleképpen lehet. Nagyvonalúan, fölényesen: „Ugyan kérem, szót sem érdemel!” Vértanú-képpel, szenvedve: „Lám, ekkora kárt, fájdalmat okoztál. Nem, nem haragszom, de a sebeim véreznek.” Gőgösen: „Nem veszek annyiba, hogy képes lennék haragudni rád. Mindig tudtam, ki lakik benned, most végre rájöhetsz te is arra, hogy ki vagyok én.” Bakafántosan: „Megbocsátok, de kérj bocsánatot!” Vagy hajszoltan,

kényszeredetten: „Megbocsátok, mert ez a kötelességem. De felejtetni, azt nem tudok.” És mohón: „Megbocsátok, de számítok arra, hogy mindent sokszorososan jóváteszel.”- (a második részt elég csak gondolni is!). A megbocsátásnak ezek a formái torzképek, a keresztény erénynek torz és kompromittáló utánczatai, a bűnöst nemhogy kiemelné a nyomorúságából, inkább mélyebbre taszítja. A megbocsátás szavak nélkül is lehetséges, sőt talán eredményesebb is. Mit mondott Jézus Péternek, hányszor kell megbocsátani az ellenünk vétkezőnek? Nem hétszer, hanem hetvenszer-hétszer. Meg tudunk-e bocsátani keresztény módon mi is a családjunkban?

Példaadás. Sok más válságtünet közt életünkre, korrunkra jellemző a példaadás válsága is. Az iskolák magatartás osztályzatában a legjobb minősítés: a példás. Vajon a diákok közül hányan tartják valóban példa-értékűnek az életét, egyéniségét, vagy legyünk szerényebbek, legalább iskolai viselkedését, akiknek magatartását a konferencia „példás”-nak jelenti ki. A felnőtt társadalom iskolán túli életéről nem is beszélve. Pedig a tudományos vizsgálatok és a tapasztalás is egyértelműen egybehangzik: nem a jóindulat hiányzik, hanem elsősorban vonzó, ötletadó, elmét-szívet mozdító példára van szükség. De semmi esetre sem „vakvezető” farizeusokra. A szülő, a barát, a felebarátaiért felelősséget érző ember életét teszi lámpásként a lámpatartóra az Úr, Aki várja tőlünk a kiállás bátorságát is. Tudunk példaadóak lenni mi is a családjunkban?

A megvalósítás nehéz. E rövid elmélkedéshez csak néhány apró megjegyzés fűzhető gyakorlati tanácsként. Érdekes, hogy a konfliktus-kezelés nagyszülő és unoka között működik a legjobban még akkor is, ha a nagyszülő következetes, sőt szigorú és nem majomszeretettel segít félrenevelni a csemetét. A házastársi és anyós – vej – meny problémák feltárására és orvoslására (tiszteltet a kivételnek, ahol a házastársak szülei gondoskodó szerető szülőkké tudnak válni nem csak a saját gyermekük részére az új családjukban!) már lelkigyakorlatok lehetnek szükségesek. A szülő – gyermek kapcsolatban, főleg a kamaszkorú fiataloknál, célszerű a humort is segítségül hívni. Tapasztalatlantól ajánlom, hogy amikor úgy alakul a helyzet, hogy látszólag semmi sem segít, akkor írjunk egy nagybetűs táblát és akasszuk az ágyunk lábára, hogy ébredéskor első pillanatban és elalváskor az utolsó pillanatban is eszünkbe juttassa a teendőket az alábbi szöveg: „*Imádom a kamaszokat!*”

De komolyabbra fordítva a szót, fogadjuk meg Szent Pál útmutatását a Szeretet Himnuszában: csak a szeretet oldhatja meg a fenti összes problémát, mert a szeretet türelmes, megbocsátó és példaadóvá tesz.

Anekdota

Az ötvenes években a Belvárosi Templomban ministrálás előtt jókat fociztunk társaimmal a templom mellett, vagy a Petőfi téren. Akkor, gyerek fejjel, Petőfi szobra idős embernek tűnt. Csak később tudatosult bennem, hogy e szobor eredetije, mint hűsvér ember e hazában csak 26 évet élt. Életpályáját sokan feldolgozták, ami tele volt indulatokkal, konfliktusokkal, amit sokszor tudatosan gerjesztett. Nyugtalan természete kereszül-kasul bejárta vele az egész országot, a magyar nép karakterismeretét ennek köszönhetette. Egyik korai bírálója gúnyosan jegyezte meg, hogy költeményeinek aláírásából meg lehetne tanulni Magyarország földrajzát. Mikor a pesti piaristákhoz járt, gondolt-e arra, mikor az osztályterméből kinézett a Duna melletti térre hogy, egyszer ott áll majd az ő szobra? Erről szól a következő anekdota.

Szántó Géza András

Petőfi a maga szobráról

Berecz Károly írja, Petőfiről szóló visszaemlékezéseiben: Uri-utcai tanyánkon, a Pilvax kávéház kerek asztalánál 1844-ben egy olasz árulgatta gipsz-szobrocskáit, s Petőfi önkéntelenül a kosárba nézett.

- Nézd, csak nézd, a bíz ott van: a te borzas fejed is a Schiller és Goethe mellett, szólít Pákh gúnyosan mosolyogva.

- Beszélhetsz..., de csak azt mondom, meglátod még ezt a borzas fejet is ott a németjeid mellett, s lesz még nekem olyan szobrom is, amely előtt mindnyájan kalapot fogtok emelni, pattant fel Petőfi büszke önérettel.

március 8., nőnap

Megnemesített matériából

Mert a'miképpen a' Férjfiat, úgy az Aszszonyt-is a' maga Képére teremtette az ISTEN az első Teremtésben, 's ugyan arra újítja-meg az újjá Születésben: mint a' Férjfi, úgy az Aszszony is, a' KRISTUSban való megkeresztelkedés által, a' KRISTUS-t öltözi magára, a' KRISTUSba óltatván Hit által, az ő Tagja, Kegyelem' Edénye, ISTEN Ditsőségének Eszköze, úgy-hogy, a'mint Nazianzenus Gergely mondotta: *A' Férjfi és Aszszony között Testbéli különbség vagon, de Lélekbéli semmi nintsen.* Mellyre nézve szükség, hogy mint tsalhatatlan Igazságot úgy tartsák ezt közönségesen az Emberek:

Először: *Hogy az Aszszonyoknak, az ISTEN' Idvezítő Kegyelme nézve, egyenlő Métóságok 's Prerogatívák [kiváltságuk] vagon a' Férjfiakkal; ha nem nagyobb.* Meg tetszik ez eléggé, ha szemléljük az Eredetet; mert mindeniknek azon egy Teremtője vagon az ISTEN, e' különbséggel mindazonáltal, hogy a' Férjfi Földből a' Paraditsomon kívül teremtett, de az Aszszony már megnemesített Matériából ben a' Gyönyörűségek Kertében a' Paraditsomban. Mikor az ISTEN az Ember' Idvezítettése iránt való Akaratját ki nyilatkoztatná, *Aszszonyi-állat' Magvának* nevezte legelsőben a Meg-váltót, hogy ha szintén Aszszony adott is alkalmatosságot a' romlásra, ugyan a' légyen eszköz a meg-épülésre-is. Sőt *Messiásnak*-is legelsőben Aszszony, az Anna nevezé az Idvességnek Fejedelmét.

Bod Péter erdélyi református prédikátor, 1746

Köszönet – ajándék

Az Újlaki Hangokon keresztül is köszönetet mondok a hittanos tanítványaim Szüleinek, amiért beírták gyermekeiket iskolai hittanra, s szívügyük a hitoktatás. Tevékeny munkatársaim lettek.

Vallom: A nevelés, a hitoktatás a szeretet szívhez szóló szava. Nevelve evangelizálni és evangelizálva nevelni.

2009. február 17-én örömteli meglepetésben volt részem. Odaérve az iskolába látom a tél örömeit élvező vidám tanulók sokaságát. Gondoltam, hittanos gyermekeim is közöttük vannak. Belépve a terembe a szokott mód, csendben, fegyelmezetten, hittanórához kikészítve – hittankönyv, füzet, kifestő, Szentírás, tolltartó – várnak tanítványaim. 24 ragyogó gyermekarc! Na-gyon nagy boldogságot éreztem! Érdemes, igen érdemes hinteni a magot s a csírázást közösen megtapasztalni. Meghatódottságot észrevették a gyerekek; s mondták: Erzsike néni, azért nem mentünk ki hógolyózni, hóembert építeni, szánkózni, mert mi nagyon szeretjük a hittant. Legkedvesebb óránk!

Egy-két felvillantás régebbi tanítványaim téli hittanos élményeiből, amiket megosztottak velem:

- *Az egyik:* A hóra keresztet rajzolt a kis csapat és felírta Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság, Szűz Mária, Szentírás, angyalok, szentek, s felelevenítették, ki mit tud róluk.

- *A másik:* Egy kis elsős mondta boldogan: én a hóra írtam: hittan és nagyon örültem, hogy hittanórára járhatok.

- *A harmadik:* Barátom leesett a szánkóról, odacsúsztam hozzá és felsegítettem. Tetszik tudni Erzsike néni, mit éreztem? Amit Móra Ferenc gyermekkorában, amikor az öreg néni segített. Melegség futott át az én szívemen is.

- *A negyedik:* A hittanosaim apostolkodnak is. Osztálytársaikat meghívják hittanórára. Ők úgy mondják: vendégségbe jötünk; s maradnak hittanosok.

- *Az ötödik:* Egy csoport sítáborba ment; megbeszélték, hogy magukkal viszik a Szentírásukat és esténként felolvasnak belőle. – Érdemes, igen érdemes, mondogatom magamban. A Szentírás elválaszthatatlan a keresztény üzenettől és a hitoktatás elsődleges forrása. – Ugyanis amióta az iskolai hitoktatást engedélyezték – 20 év óta, előtte még 40 év nem hivatalosan a rendszer miatt – minden hittanosomnak van saját Szentírása. Közösen megveszem és a szüleiktől kapják, mint másodikosok, karácsonyi ajándékként. Szenteste ők olvassák fel saját Szentírásukból Jézus születésének történetét. Nagyon megérinti a szívüket.

- *A hatodik:* Az egyik hittanosom mondta: a Szentírásomnak a helye a házi oltáromon van. A vasárnapi szentleckét, szentevangéliumot mindig elolvasom.

Apró kis kegyelmi csodák, átmelegítik az ember szívét. Boldogan, meghatódva mondhatjuk: érdemes, igen érdemes...

Medgyesi Sándorné, Erzsike néni

A „Világosság olvasójának” harmadik titka:

Aki meghirdette Isten Országát

„Az idő betelt: közel van Isten Országá. Térjete meg, és higgyetek az üdvösség jóhírében.” (Mk 1, 15)

Krisztus nem rémhírterjesztő, mint ahogyan a Medugorjeban 1981. június 24 óta naponta megjelenő Édesanyja sem az. Amikor tehát Krisztus azt hirdeti, hogy közel van Isten országa, nem valami félelmetes túlvilági hatalomról szól, és nem azért teszi hozzá, hogy térjünk meg, mert mindjárt itt a világ vége... ami egyébként akármelyikünk számára, mármint személyesen, bármikor akár egészen közel is lehet. Ezt valóban nem tudhatjuk. Azt viszont igen, hogy Krisztus a szerető Atyaisten országát hirdette meg és hirdeti mindannyiunknak ma is.

A jó hírt, hogy közel van Isten országa, többféleképpen is érthetjük – mármint Isten közelségét. Első és legfontosabb az a korábban, és csak emberi megfontoláson alapulva elképzelhetetlen dolog, ami a jó hír lényege: Isten nem egy mindent számon kérő, mindent megbosszuló – vagy, kicsit szebben: a jogos-megérdemelt büntetést mindenkire kiszabó távoli és megfellebbezhetetlen hatalom, hanem egészen hihetetlen gyöngédséggel hozzánk lehajoló, szerető Édesapa. Végtelen nagysága, teremtő és fenntartó mindenhatósága nem hogy nem akadályozza meg ebben, hanem azt éppen erre a szeretetre „használja fel”. Isten mindenek-felett-valóságát, igazságosságát természetesen mindez nem kérdőjelezi meg, de Jézustól, a Fiútól, az irgalmas és szerető Atyára emelt tekintetet láthatjuk, tanulhatjuk el mi is, mint fogadott gyermekek.

Közel van, közel lehet az Isten országa abban az értelemben is, hogy az „idő betelt”, elérkezett az idők teljessége. Itt van velünk az Isten: éppen az a Krisztus a velünk lévő Isten, aki Isten Országáról beszél nekünk, aki gyógyító erejével ebbe az Országba vezet beteg lelkünket-testünket! Abba az Országba, amelynek a szeretet az alaptörvénye. Rá kell döbennünk, hogy Krisztusban olyan közel jött hozzánk az Isten, hogy azt mi emberek elképzelni sem tudtuk volna, de még elhinni is nehezen tudjuk, pedig... Jézus, a második isteni Személy azért üresítette ki magát és lett egy közülünk, hogy Átala valóban megközelíthessük Isten Országát. Az Országot,

amely annyira közel jött Őbenne, hogy életünkben már meg is kezdődött, hiszen megkeresztelésünk által ennek az Orzágnak a része lettünk. Megkeresztelték lettünk, vagyunk – de ettől még nem lettünk automatikusan tökéletesek és méltók arra, hogy a Krisztus által meghirdetett Ország egészen a miénk is lehessen. Mit kell tennünk hát? „Térjete meg és tartsatok bűnbánatot, higgyetek az üdvösség jóhírében”.

Megtérni, visszatérni Isten útjaira pedig csakis úgy tudunk, ha tényleg elfogadjuk a jóhírt, azt, hogy „Isten Országá közel van”, itt van, itt lehet bennünk is – Krisztussal, a velünk maradt feltámadt Üdvözítővel. Az Isten Országának meghirdetése ma legalább annyira időszerű – és mindig jóhír! – mint Krisztus földi jelenlétekor volt, kétezer éve. A történelemből tudhatjuk, hogy számtalan más „országot” hirdettek meg időközben, amelyek az egyes emberek létét megsemmisítik, nemhogy az örök életre vezetnének. Az üdvösség jóhírért ugyanis nem lehet földi jólétre, anyagi és szellemi javak minél nagyobb mennyiségben való birtoklására átváltani. Megtérésünk annak az elfogadása, hogy minden, ami az igazi értelemben elközelgő, eszkatológikus Isten-ország eljövetelekor nem számít örök értéknek – minden, ami csak és kizárólag az anyagi-földi országhoz, léthez kapcsolódik, kevésnek bizonyul, sőt, inkább teher, mintsem segítség annak az üdvösségnek az elérésében, amely valamennyien meghívást kaptunk Krisztustól, amikor meghirdette Isten Országát. Mert a jóhír arról is szól, hogy Isten Országá mindannyiunk számára nyitva áll, kivétel nélkül! Üdvösségünkért a végtelen nagyságú váltságdíjat Krisztus már megfizette, igaz, mi magunk erre teljességgel képtelenek is lettünk volna, külön-külön, de az egész emberiség együttvéve is. Nekünk most már „csak” annyit kell tennünk, hogy megtérésünkkel elfogadjuk a meghívást az Országba. Hogy bizton meg is érkezzünk oda, szükséges, hogy hitünkkel és a Krisztustól tanult gyermeki bizalommal kapaszkodjunk Isten végtelen irgalmas szeretetébe.

Fejérdy Tamás

Lelkiismeret-vizsgálat

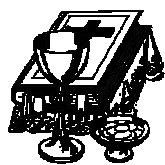
Uram, hibáztam. Szánom-bánom. Kérek üdvös elégtételt és feloldozást.

Uram, a másik hibázott. Én mosom kezeimet. Miért nem tud vigyázni? Hát igen, ha engem kérdezett volna... De csak megy a maga csökönyös feje után. Most ám lássa.

Igen, némi elégtételt érzek. Mert ha ő is olyan körültekintő lenne, mint én... Hogy nem szándékosan hibázott? Ugyan, annál rosszabb. Még csak tisztában sincs a saját szándékaival. Kaotikus, teljesen kiszámíthatatlan. Mondhatni az ilyen a legveszélyesebb. Már sokszor reméltem, hogy legalább a saját hibáiból tanul, de az istennek se... No, nem szeretnék a bőrében lenni.

Hogy szeretem-e őszinte jóakarattal embertársamat? Hogy sajnálom-e, ha hibázott? Hogy vele érzek-e bajában, vagy önelégültség tölt el, látván az ő gyarlóságát? Bocsánat, Uram, még megbánnék valamit...

Szaszovszky József

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:
hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után.

Zsolozsma: kedd és péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én (a 9-es vagy) az esti 6 órás misét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén az esti szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Plébániánk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.

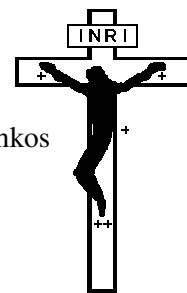
Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet hittanteremben.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Nagyböjt keddi és pénteki napjain a reggeli szentmise után együtt imádkozzuk a laudest, pénteki napokon este 1/2 6-kor keresztút a templomban.

- 1. V. Nagyböjt 1. vasárnapja
- 7. Szo. Szent Perpétua és Felicitász
- 8. V. Nagyböjt 2. vasárnapja
- 9. H. Római Szent Franciska, Savio Szent Domonkos
- 15. V. Nagyböjt 3. vasárnapja, Nemzeti ünnep
- 19. Cs. **Szent József**
- 21. Szo. Szent Benedek, Flúei Szent Miklós
- 22. V. Nagyböjt 4. vasárnapja
- 23. H. Dr. Szuromi Szabolcs Anzelm O.Praem. atya tart nagyböjti előadást „Az önmegtagadás gyümölcse” címmel 19 órakor a Szent Erzsébet hittanteremben
- 25. Sze. **Gyümölcslő Boldogasszony**
- 27-28-29. Triduum az esti 6 órás szentmiséken, a lelkigyakorlatos beszédsorozatot Brückner Ákos O.Cist. atya tartja
- 29. V. Nagyböjt 5. vasárnapja

A Bibliai verseny utószava

A Biblia évében, az elmúlt hónapok idején jó volt ismerkedni a Szentírással, a Jóisten levelével. A levélírás mindig öröm, főleg ha „jó hírt” tartalmaz. A verseny elindítója, Erika, itt Újlakon megajándékozott minket, résztvevőket a keresés, utánajárás majd a megtalálás ill. rátalálás örömeivel. Különösen a kevésbé ismert ószövegségi részek elolvasása volt izgalmas. Sok kegyelmet kaptunk a Szentlélek által. Sokszor nagyon fáradtan vettem kezembe a Bibliát és hosszas keresések után mégis úgy voltam vele, hogy valami tiszta öröm és a Jóistenhez kapcsoló és közelebb hozó mélyebb érzés vett rajtam erőt, amikor rátaláltam a megoldásra. Szentírást olvasó voltam és vagyok, de az elmúlt hónapok még inkább azzá tettem. Az összefüggések mindennapi életemmel jobban világosodtak. Szeretek rejtvényt fejteni, de ez sokkal több volt annál. Köszönet érte, mert „boldog aki olvassa”.

Keglevich Lászlóné

Hírek

Tavaszköszöntő kirándulásra hívjuk az újlakiak minden korosztályát! Időpont: március 21. szombat, találkozás reggel 8-kor a templom előtt. Útvonal: pilisborosjenői téglagyár – Nagy-Kevély – Csobánka – Szentkút – pilisszentkereszti szurdok. Az út kb. 17 km, útiköltsége megközelítőleg ezer forint (+BKV). Érkezés délután 5 óra tájban. Étkezés a hazaiból, de közösen.

László atya és Szaszovszky József.

Családi események

A keresztség szentségében részesült:

február 8-án Rósz András Péter,
22-én Hegedüs Soma Kornél

Halottaink:

- Vitéz Tombor Tibor
- Dr. Szuchy Károlyné
- Kratochvila Jánosné (57)
- Nagyné Koronczy Veronika (61)
- Papp Tamás (48)
- Bencze László (82)
- Párkányi László (68)
- Csernai Pálné (83)
- Bodnár Ferenc (88)
- Dr. Dávid Jenőné (88)
- Gácsér Anna (93)
- Henk Gáborné (89)

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a Felhézvi úti postaládába várjuk, **lapzártá:** március 20.